

Едиција
Ретрополис
Књига 1

ПАРТИЗАНСКА КЊИГА
СОМБОРСКИ КЊИЖЕВНИ ФЕСТИВАЛ

© 2007, 2021. Угљеша Шајтинац

© за ово издање Партизанска књига и Сомборски књижевни фестивал 2021.

Уредници:
Срђан Срдић
Драган Бабић

Угљеша Шајтинац

ВОК ОН!

Манифест раздраганог песимизма

Кикинда, 2021.

Биће ускоро пуне две године како се то одиграло. У возу на линији Келн–Минхен, упознао сам Лепу Будућност. Ушла је у воз на станици у Франкфурту и врло учтиво упитала да ли има места за њу и њеног пријатеља. Врло радо, не знајући још увек да је то Лепа Будућност, лично, пристао сам да померим своје дебело банатско дупе и ослободим простор Њој и Непознатом. Била је ноћ, европска. Готску тишину нарушавао је немир који је допирао из мог варварског трупа. Ускоро ће проћи и поноћ а тада ћу бити улез. Одједном, постаћу непожељан на тлу земаља које су потписале специјални споразум о промету људи. По том споразуму, ја, као варварин којем се има издавати путна исправа с временски и просторно ограниченим дометом, дужан сам да ни дана дуже, ни метра даље, не одступам од дозвољеног. У реду, прошла је и поноћ. Боли ме курац. Немам више шта да изгубим. Ако ме сад скину с воза, то значи још неколико лепих, сунчаних дана у готском истражном затвору. Тамо бих се већ снашао. Турци, Словени, Шиптари, Арапи, Мисирци и Асирци – браћа рођена! Не бих се ни враћао кући. Започео бих неки бизнис. Оженио бих неку Рускињу која би се са

стране туцала са сваким који јој се свиди, писао прозу и драмске комаде за оф-театре, пио само *дибелс* пиво, постао ватрени навијач *Кемница*, на крају, преселио бих се у Пруску, напио се и отишао на Бизмарков гроб да се исплачем. Док сам ја тако словенски меандрирао мислима, потајно се радовао преступништву, плакао над собом, самољубиво се отимао да постанем жртва не би ли се спасао, Лепа Будућност је чаврљала са својим пријатељем, Непознатим. Она је била Јапанка. У ствари, могла је у том тренутку бити и Корејка, али из искуства знам да су Корејке више, имају јачу конституцију, веће сисе и ложе се на комунисте, нарочито ако су још увек студенткиње. Диван осмех. Она је просто сијала у мраку. За Непознатог ме је болело дупе, али за њу... За њом су хрлиле моћи моје маште. Имала је кратку косу, као дечачић. Кратке ноге, вероватно криве, али јебига, ја сам успевао да видим само тај осмех, поглед испод наочара с малом диоптријом и тананим оквиром, и гузу. Имала је гузу облу као глобус. Да ли је она уопште имала сисе? Све у свему, склон да будем отворен и глуп ако је од користи, представим се. О, дивно, никада нису упознали некога из „тих крајева“, а баш планирају да иду у „Кроејшију“ на море. Да, али јебига, не мари... Дивно је на хрватском мору. Тамо сам одрастао. Могао бих да им кењам како је дивно на Мљету, како је красно у Дубровнику или у Врсару. Чули су за Слобу. И ја сам чуо за Кеизија Обућија. Стварно?! О, како да не. Штета, човек је умро, моје саучешће. Обоје су из Осаке. Док Она настоји да из мене извуче „а зашто је Милошевић тако зао човек?“, ја се трудим да је замислим голу, тесна је, коитус би ту кратко трајао, али би сигурно било сјајно. Па, јебига, не знам, све су владе курчеве! Нема више великих државника, нема Наполеона,

нема Кватемока, нема Лудог Коња, нема ни великих држава. Царства су умрла. Најебо сам, хватам се у причу на коју као варварин не бих смео да пристанем, ради сопственог мира. Има смешне зубе. Свеједно, замишљам како јој заривам језик између вилица и лижем непце. Имам ерекцију. Ја не знам ко је Он, вереник, муж, брат, али знам да ми смета. Пичко, не би се усудио ни да си сам. Теби требају векови да завучеш руку некој у гаће. Кад је Љубов рекла: „туцај ме“, усро сам се. Имала је деветнаест година, а ја сам био магарац, стискао сам рукама мебл на ком су остајали трагови зноја с мојих дланова, укочен, устрептао. На поду, она је губила невиност, бесна и нестрпљива, с много очекивања. Мислио сам тада само на то како је њој. Чак сам и свршио некако уздржан. Тај проклети осећај недоречености остао је и данас. Још горе, дешава ми се да мислим на нешто сасвим друго у тим тренуцима. Једном сам се сасвим јасно присетио слике из детињства, врло живо, у тренутку док је Љубов јахала на мојој жили. Никад пре нисам видео ту слику у свом сећању. Одлучивало се о нечему. Немам појма о чему. Отац и мати су промицали изнад мене, вртели се у просторији као у кавезу. Нема тона. А ја пузим и надам се да никада нећу умрети. Ах! Љубов пада преко мене. Њен зној мирише. Хтео сам да је женим, али све је отишло у курац. Свиће и све је непријатније. Јапанац прави нешто од папирића у ком је до малочас спавала жвакаћа гума. Ждрал. Поклања ми га. Лепа Будућност ми прича причу о девојчици која је правила ждралове док је лежала у болесничкој постељи. Очекивала је да оздрави. Њену породицу и њу спичио је цунами *made in USA*. Нешто њене родбине сагорело је на улицама Нагасакија, остатак се лечи. Сећам се те приче. Наравно, девојчица је

умрла, а ждралови од папира и данас постоје. Госпoде, колико је несрећног народа изгинуло тамо где се ја сад враћам, у необузданим врлетима и пустарама Варварије, просто, заклано, побијено, посуто кречом, разнето. Ту и тамо понека тона бетона, чисто да се римује, плоче с именима, задушнице. Ни једног јединог јебеног ждрала од папира. Ја се уопште не заносим тиме да могу да разумем ово двоје из Осаке. Никада их нећу разумети. То су Јапанци, други свет. Могу да кењам како ми се нешто допада или не, али ја никада нећу знати да ли их тиме вређам или изражавам поштовање. Али, страшније је то што ни много тога из колективне несвести мојих милих Варвара, поред којих ће ме једног дана, ако Бог да, полећи, укоченог од смрти, не могу да разумем. Она, ипак, инсистира на томе да је Слоба „мој председник и како то да онда МИ не можемо ништа да учинимо да га сменимо, рецимо, на изборима?“. Онда покушам да јој објасним да је то демонска сила, бауљам по митологији, будизму. „Ја сам баптисткиња...“, мирно изјављује. Е, јебига, онда не знам... И њена бака је била баптисткиња, тамо у Осаки. Он је будиста, свугде на свету, зове се А'цши. Сјајно прави ждралове од папира. Није јој ништа, другар из детињства. Заједно су одрасли, у Осаки. Она већ годинама живи у Франкфурту и ради у некој агенцији, црта, или тако нешто. Он је први пут у Европи, уопште, први пут ван граница Јапана. Отвара *second-hand*, дошао је да покупи неке форе из Европе, да наручи робу. Зашто ћути? Он одлично говори енглески, „скоро као и ја, али боји се да не погреша“. Гледам га. Он се смеши. Јебига, он се боји „да не погреша“. Значи, све време он разуме, али мудро ћути. Ја ако сам једном претворио глагол у времену како ваља, а он „боји се“... Одакле му тај

страх? Ја бих јако волео да читав људски род поново осети тај страх. Не било какав страх, већ страх од сопствене грешке. Кад би, само мало... Али, касно је. Нико више не осећа никакав сувисли страх. Готово је. То је исто као и код животиња. Док си у јату, не осећаш никакав лични страх. Увек те држи нада да ће ловац скењати неког другог из јата. Увек превидиш да свако од вас има свог ловца који чека само тебе и скењаће те кад дође време, макар летео у јату с милион других. А'цши ме баца у бедак. Гледам га и не могу да верујем да такви постоје. Не одустаје од ћутања. Ужас, кад се сетим колико будалетина вапије за таквим квалитетом. Ћутати. Ја то не могу, знам, али бих радо запушио уста некима. Рецимо, Њој би дозволио да се у ту сврху послужи мојом пишом. Кад ми открије своје године, остајем зачуђен. Има скоро четрдесет, али изгледа као клинка. Није удата. Отишла је из Осаке, јер тамо не може да се живи. Све ради од 00 до 24h, све бруји, пишти, људи се врзмају као честице у атому, нема ваздуха, тесно је. Мио На'с. Дуго с. Лепа Будућност. Воз скреће за Беч. Аустрија. Стављам сунчане наочаре, јер не могу да поднесем гобленску природу предела. Ландшафти делују мучно пикторално. Све је отишло у курац. Ово није Европа, ово је *Леголенд* који се не да издржати. У купе улази пародирани наци-кондуктер. „Да ли ја знам да је ово Остерајх?“ Јок, ти ћеш да ми кажеш. На крви мојих предака ти мирно спаваш и чекаш пензијицу од које ћеш моћи себи да приуштиш повремене телефонски секс. Јебига, није он крив. Ко је крив? Вата ме суморна панонска визија. Код куће је све исто. Нико неће приметити да сам се променио. Нико неће дозволити да примети. Брбљивац се враћа. И докле тако? Желети, а ћутати? Стидети се својих мисли и кад нису лоше. Док не

дође нека Лепа Будућност. Нека друга Лепа Будућност, јер ова оде. Гледам је како набацује на своја леђа ранац већи од ње. Маше ми и кези се. Чувај се, сестро. Сад кад ти Бечлије увале оно говно од захер торте, сети ме се. Ето, нек ја Теби будем лепа прошлост.

*

Тај дивни дух словенски! Та неочекивана химна страдања. Ја сам од малих ногу знао да сам Словен и борио сам се за словенску ствар. Кад сам почео да пијем, с четрнаест година, пио сам вотку. Онда је био популаран Јерофејев и трип *Москва – Петушки*. Пио сам из знатижеље – с почетка из беде – доцније, чист шпиритус. То, наравно, није водило ничему. Годинама нисам могао да се усредсредим на рибу, био сам пијан на свим журкама, рођенданима, парастосима, славама. Уду моме ништа није фалило, али џабе добре воље и шашавих погледа кад сам ја у јебање полазио с флашом у руци. Мој кум, Рус пореклом, Козак, јебавао је и у таквом стању. Нама се догађало да почнемо да пијемо код куће, наставимо у једном брлогу, а завршимо у другом – јасно да је тај други био у неком другом срезу, педесет врста од нашег. Будили смо се у јарковима, поред шахтова, у пандурацији, у паркићима, у перивојима, на обалама река, у преврнутом аутомобилу, на клупама, у болници, у туђим креветима, с главом на асталу, у снегу, у кадама, на крову гараже, једном речју, где је већ и уобичајено да се пијанци затичу, реко би Карел. Никад се нисам пробудио, из пијанства, у наручју женске коју сам, рецимо, меркао дуго и стрпљиво. То је било поражавајуће сазнање. Ето, она

се сад враћа назад, својима, на село. Сад си могао да је туцаш и знаш кад поново?! Никад, братац... Засро си. Нити ће она поверовати, евентуално, ако се поново видите, у то да си је силно желео те вечери. Она слика коју она о теби носи из тог времена, онај баздећи гмаз који се пред њом клати и без питања јој додирује површину тела, то је њена одбрана а твоја казна на коначном суду симпатичности. Јебига, тако је. Чињеница да си јој можда био и симпатичан у теби може само да пробуди гађење. Тада би морао да се осећаш као, рецимо, Коби Брајант после четири четвртине у којима није дао ни пола коша а нико нема муда да му каже: „Коби, ниси одиграо ни за курац!“ Не, напротив, сви му прилазе, тапшу га и значајно шапућу: „Био си страва...“ Марш, бре, у курац! Ако не поверујеш у то да си направио срање, десиће ти се опет. Ако никог нема да то каже, не треба, реци то сам себи. У души. Покај се. Пијанац који се не каје по отржењењу није човек. То је животиња. Најгоре је што Оне, у деведесет два посто случајева, јебига, стварно одлазе заувек. После месец или два, године или три, ти је видиш како је неки баја с подваљком чека да одигне колица с дететом и погура их преко банке. Скоту не пада на памет да помогне жени. Јебига, тај мали у колицима је његов, а оно је Она. Срам да те буде. И даље добро изгледа. Мало је преостало од оног осмеха, али ти га памтиш. Све што памтиш, заборави. Тако је то. Време не лечи ништа. Ти ћеш се увек сећати тог осмеха. Срање. Није она једина. Много се осмеха с једнаким ентузијазмом сећаш и сад би било добро да си клинац, па да поверујеш како време може да се врати. Јебига, а кад си био клинац о таквим стварима ниси размишљао. И, уопште, да ли постоји зрео човек? Дефинитивно не. А, кад смо већ код Словена, ваља подвући, они

су моји фаворити. Ја волим свој словенски дух и природу нашу словенску, јер од свих других Словени се најмање фолирају да су зрели. Мада, ствари се и ту мењају. У возу на линији Келн–Остенде гледао сам са живим занимањем руског јапија, педесетак година, како се врпољи у свом новом руху. Гласно прича с неким преко мобилног телефона, отвара и затвара лаптоп као да је бурмутица, сваки час и врло нервозно. Гојазан је и сапет у италијанско одело. Он иде у Лондон да положи лову за неку некретнину, не зеза се, пун је ко брод. Баћушка-јапи. Хтедох да га ословим некако, да заподенем причу. Онда, видим, ступамо у равницу испред Брижа. Холандези, симпатично ружњикави – Господе, фирма Бројгел & Бош ништа није улешавала – хладно гледају испред себе, протестантски, смерно. Краве. Предивне фарме крава. Фармери овде имају све. И тракторе, и фрезе, и појилице, велике штале, пашњак уз фарму, заветрину коју им праве шумарци плански засађени. Како би било лепо кад би Баћушка сад извадио из тог кофера силну лову и рекао: „Купујем појилице, купујем тракторе, краве, све! Све ми то спакујте, носим у Рјазан, тамо ће бити сточарски рај!“ Али, то се не догађа. Битанга, мафијаш. Мазнуо лову, иде да је пере. И, уопште, грозно му стоји тај лаптоп. Као да се неко зајебавао, отео му из руку балалајку и тутнуо му то чудо. „Ех, и он је нечији син и брат, и за њим ће неко жалити“, рекао би Горки, циник и дволичњак. Сам себи није могао боље презиме да измисли.

*

То су те године. Сад, с тридесет, сваки наговештај сопствене бескорисности тешко пада.

Бавити се собом, грозно је. Бавити се другима, нарочито онима с којима никада не би волео да те пореде, „женски је“. То, да је „женски“, сазнао сам од покојног пријатеља који ме је пред свој одлазак отерао у пизду материну. Био је мудар човек и тврдио је да ћу горети у паклу. Ја му верујем. Сада сам сконтао да је читав живот само један растегнути *death-play* и да ми је једина дужност да што мање глумим.

*

Моја мајка је полудела. Иде по кући и спрема као после куге. Пере. Склања, баца. Не може да ми опрости што дуго спавам, што радим ноћу, што у мени нема акције, иницијативе. После пет година живота у другом граду, далеко од ове атмосфере, вратио сам се. То је најгоре што је могло да се деси. *Где су сад те награде, где су пријатељи, зашто си ти уопште студирао, шта тражиш ти ту, иди, бори се, нађи посао, свој живот...* После неколико минута следи: *баци ђубре, отерај аутомобил код мајстора, питаш ли се ти икад има ли нешто да се уради у кући...* Чињеница је да ће свет ускоро изгледати сасвим другачије. Када њиме овладамо ми који смо у родитељском гнезду провели половину свог живота. Чињеница је да се то неће десити, јебига. Али, замишљам, ето, како се пуни неостварених визија, сјebаних представа и нарушених ставова, питамо за нешто. Не, такве ни за шта не треба питати. Такве не треба слушати. Такви су бескорисни. Оставити их на миру, то је једино решење.

*

Аутомобил је на ледини. Дува ветар. Банатски фурио-неуро-чешљач дува са севера и бесни, као да се бори за живот. Аутомобил се љуља. У аутомобилу, Аксиња 1 и ја. Седимо. Испред нас је запад и сунце килаво пропада у модру рупу на хоризонту. Ћутимо. Тишина. Ветар налети и заљуља нас. Сво биље је полегло. Субота. Наш термин. Преко недеље, она је у школи, ја у свом привиду смисла. Још увек је нисам пољубио. Спремам се. Она гледа у страну. Ту сам једном видео јежа. Ту су некад моји имали земље. Задњи десни точак лежи баш на том месту где су некад прадедини коњи срали и пасли траву чекајући на људе, да преору, па да се крене кући. Шуме су посечене. Аксиња 1 све разуме. Реч ми нараста у устима, ћутим, све док не постане толико велика да више нема ваздуха. Онда ми, од беса, поједе језик. Издахнем је. Олуја. Срећа. Сад је једино важно да брзо одемо с ледине. Ако нас овде затекне киша, можемо да се заглавимо у блату. Полазимо. Добро је. А оно што чека да буде изречено боји се сад за себе ко и ми за нас. Ово је невреме од Бога.

*

Мој кум, Вања Мељников, долази да ми среди компјутер. „Шта си то радио? Како си то избацавао ове програме који ти не требају?! То се тако не ради. Гле, па ти си то овако... Ех, ех... Не, не, ниси смео тако. Одеш у овај програм, видиш, и лепо му даш команду. А ти?! Погледај колико је ту информација остало расуто по компјутеру, и ко ће то сад наћи, ко

ће сад то појединачно да тражи и избацује. Човече, компјутер је као и човек, кад му не избришеш све оно што му не треба, до краја, он се зеза с тим отпацама разних програма, то га успорава, збуњује...“ Мој компјутер, то сам ја.

*

У Мокрин волим да одем. Тамо живе овакви људи: Враћајући се с роштиља, сам у фићи, налети на блато што је неко трактором иза себе оставио кад се с њиве пењо на пут. Проклиза. Окрене се, а на њега, налети други с колима и буде судар. Кренули да га ваде из кола, а њему ништа. Угруво се, две шипке од роштиља му стоје уз врат, срећом, ниједна га није пробола. Одведу га у болницу, у међувремену полиција изврши увиђај. Нађу му 3,90 промила алкохола у крви. Дуго је тај резултат стајао прикачен на пануу у просторијама полицијске станице као апсолутни рекорд. У болници се, кад се отрезнио, драо да му сестрице донесу пива. Кад је изашо из болнице, направио пичвајз у кафани, потуко се. Натезо се с конобаром око флаше вина, преко шанка. Истрго му флашу из руке и притом оборио шанк на себе. На суду се помирио с тим којег је туко. Одма, по крају суђења, оду њих двојица у кафану. Тамо се ождеру, а овај мој Мокринчанин, у налету сете, пожели да оде на гробље и обиђе бабу и матер. На гробљу затекне двојицу како обарају старо дрво, сасушено. Добре воље и радан, он се запути право до њих и отме им штрањку коју су безуспешно покушавали да привежу високо на дрво с намером да је вуку и тако лакше оборе стабло. Он се попне и веже штрањку, ал' грана под њим била сува. Пукне. Он

крене да пада, са 6–7 метара висине. Падне право на плочу, надгробну. Ишчаша зглоб на нози, поштено. Да није имо војничке чизме, поломио би обе ноге, сигурно. Прође све, сутра га виде у башти, код њега, прекопава ашовом. Он се смеје и показује на ногу у гипсу. С њом набија ашов у земљу. Задовољан. Срећан, како му, ето, баш добро дошо тај гипс.

*

У Гају, на југу Баната, живи човек, паор, којег је рођена жена терала да иде код лекара да се прегледа и утврди шта му је. А шта је? Тај мој Банаћанин пио је од своје четрнаесте године. Сад је прешо шездесету и има неколико година откако не пије више. Увек је пио ракију. Сваки дан. Једном, каже жени: „Не могу више, глава ме затеже кад попијем...“ Жени било сумњиво. Тражила од њега да иде да се прегледа, да се утврди зашто он више не може да пије. Да није каква болест? Он био, прегледо се. Све у реду. И данас сања како мачка обара флашу с ракијом, виче у сну и буди жену да брзо подигне флашу. Онда се тргне, види, све на свом месту.

*

Мазати се говнима, бушити удицама, гурати у себе неживе предмете... Перверзија је нешто друго. Посрати се на сваки дар који примиш од Бога.

*

Изјаснио сам се као Оглала, етнички. Вероисповест: православцац. Пописивачица ме пита како се то *Оглала* пише. После, Поп прави фазон од тога: „Замисли, твоје дете, у школи. Питају га шта је, он каже *Оглала*. Учитељица пита осталу децу како је то могуће. Лепо. Добро, Оглала, али, како? Па, лепо, и отац му је Оглала“.

*

Кева ми је атеиста.

*

Иван и Олга су чудо. Гледам их док изводе вежбе истезања. Слични, растом и конституцијом, лако могу да понесу једно друго на леђима, да се подигну, савију, помешају у једном тренутку. Сулудо, као на неким источњачким цртежима. Љубавници. Митска бића која се појављују у пару. Пре него што су се спојили, дуго су се тражили. Као у причи. Ако не желиш да те икад нађем, држи се близу мене. Она из *Нехруове*, Он из *Гандијеве*. Између, читав космос. У ствари, само једна улица – *Гагарина*.

*

Ветрушка, банатски соко. Ено га, младунац. Паперје на његовим грудима, плавичасто-сиво, трепери. Са шестог спрата солитера посматра

свет. Нисам видео лепшу птицу. Долазе, полако. Навикавају се. Шума више нема. Глодари су се преселили у градове. Навикао сам се на писак малог грабљивца. Он је мој летећи породични грб.

*

Самоћа је увек ту, кад не треба.

*

Пет година сам живео на Крсту. Кад би ме питали: „Где на Крсту?“, ја сам се спрдао, па, тамо, човече, знаш, онај с раширеним рукама, закован за дрво. Црвени Крст је кева. Ту су Булбулдер, Булевар, Врачар... Поврће и којекакве *говнарије за суну*, куповао сам код Ганета, у пиљари. Тамо се седело и цевчило пиво, у задњој просторији, поред замрзивача. Редовни су били Мика тапетар, човек који је одјебао Немачку и вратио се, и којег су '45, ко клинца, Руси упртили на тенк, негде око Авале, и ког би тад и одвели са собом да мати на време није приметила да га нема. Био је ту и Дуле, избегао с висоравни, негде из Хрватске. Дулета су зајебавали због камиона који, како год да је био паркиран, није ваљало. А он је од тог камиона живео, ваљао њиме воће и поврће. Дуле је причао тихо, сјебано, као што већ свако који је силом отеран оданде где је с миром живео прича. Често је помињао воћњаке које је у родном крају оставио. Ипак, најчудесније ствари догађале су се на само педесетак корака одатле. У *Адриатику*. Мала, чиста и уредна кавана, ресторан. Отворили су га Миша и жена му Љубица.

Ту сам провео своје дивне часе. Миша је стегао срце, заклонио никад прежаљену слику свог сплитског дома, крај мора, наравно – ставио фирму на улаз биртије, баш у Жичкој, на Крсту, и добисмо и ми насушне нам Далмације. Јасно, Љубе је спремала рибу, морску, на морски начин, једнако и онима који знају шта поручују и онима који ни име рибе нису знали да изговоре како ваља. Била је то најбоља морска храна у граду. Миша је трчао за робом, плувао на безосећајне добављаче морске рибе, с тугом руковао бранцинима и орадама које су вириле из леда, модре и већ предуго мртве. Знао је да откачи, да одјази Хариса или Весну Змијанац, да попије и с адвокатима и докторима, али и с оним мученицима који су се распитивали за домовнице, држављанства, који су се, све док не отворе очи, још увек будили у Бенковцу. Фалило му је море. „Знаш, мени, тамо, кад се сви попну на ону ствар, и посао, и жена, и деца, и родитељи, ја сам ти седао у мој брод и на море. Узмем флашу вина и испловим на пучину. Седим тамо сатима. Само море и ја. Вратим се чист. Смирен. Сво срање тамо оставим, на пучини. Нема тога што море не може да однесе са собом.“ Ни ја нисам био одатле. Мени је у мисли долазила ледина. Али, ја сам био на сат времена возње аутомобилом до моје *пучине* и могао сам да је и намиришем кад бих се довољно снажно концентрисао. Онда сам, као много пута, кад бих с Мишом остајао сам, за шанком, открио невероватну ствар. Он је стајао и гледао негде, кроз стакло кафанских врата, у даљину. *Мени је с друге стране улице било море.* Ћутали смо. Нисам смео да се окренем. Оно што сам као одраз видео у његовим очима било је застрашујуће, али он је нетремице гледао. Све, од Жичке па до Јужног булевара, и даље, није постојало. Све је то била

жива, модра маса, која се у даљини завршавала хоризонталном цртом. И таман кад сам очекивао да ће зашумети таласи, зашкрипи трола.

*

Кад ти је спасоносно потребна, самоће ниоткуд.

*

У *Адриатик* је неколико пута свратио и Он. Семјон, рецимо да се тако звао, завршио је конзерваторијум у Москви и сада је живео од давања часова клавира дечици снобова из престонице. Какав је он професор био то никада нећемо сазнати, све у свему „таквих је у Русији ко плеве“, а то и није важно за ову причу. Први пут кад смо заподенули разговор било је то на тему Јељцина, уралског гузоње ког су „Чечени с камама чували од бесних Московљана“. После је он објавио рат тим истим Чеченима, али му од тога гузица није постала мања. Семјон је са строгоћом у сети величао предности Србаља у односу на Русе. Добро, де, Семјоне, леба ти, аргументуј. „Овде, у Србији, то је чудесно. Срби су сачували своје село. Ја сам био и видео, рецимо, село које носи име по фамилији која ту живи – Марковићи, Милићи, Петровићи. У Русији тога нема више. Све су то уништили комунисти. Совхози, колхози, сва та срања. Ето, ви сте успели да сачувате патријархални дух, базу. Ви сви знате из ког села потичете. Неки имају земљу коју су имали и њихови дедови. Ја сам рођен у Узбекистану, а Рус сам. И отац ми је Рус, и мајка. Они су тамо добили посао. Ми смо